

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1SŽa/43/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201386
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201386.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci navrhovateľa: E. G. G., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Alžírsko demokratická ľudová republika, prechodne bytom X. X, R., zastúpeného: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., so sídlom Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hranične a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/174/2014-48 zo dňa 16. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/174/2014-48 zo dňa 16. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Predmet konania

Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2014/006888-005 zo dňa 30.07.2014 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-BA6-1224-12/2014-PPC zo dňa 16.04.2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bola podľa § 59 ods. 12 písm. b) a d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom pre prejednávajúcu vec (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky.

Prvostupňový správny orgán konal na žiadosť žalobcu zo dňa 02.04.2014 o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky v zmysle ust. § 58 ods. 2 písm. b/ zák. č. 404/2011 Z. z. Dôvodil tým, že žalobca k žiadosti o tolerovaný pobyt nedoložil výpis z registra trestov štátu, v ktorom sa tento

v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich nasledujúcich mesiacov. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žalobcovej žiadosti bola skutočnosť, že žalobca je držiteľom platného cestovného dokladu, preto nespĺňal podmienky stanovené podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.

Na odvolanie žalobcu podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Postup prvostupňového správneho orgánu považoval za zákonný nakoľko žalobca si svoju povinnosť podľa § 59 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z. z. nespĺnil, teda výpis z registra trestov štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, a štátu, v ktorom sa v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacoch nepredložil. Až po vydaní rozhodnutia doručil výpis z registra trestov domovskej krajiny avšak v konaní bolo zistené, že žalobca sa v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacoch aj v Taliansku, avšak výpis z registra trestov tejto krajiny nedoplnil.

Žalovaný konštatoval, že prvostupňový správny orgán nijakým spôsobom neobmedzuje právo žalobcu na súkromný a rodinný život, nakoľko žalobcovi boli poskytnuté všetky informácie a poučenia, aby bolo jeho žiadosti vyhovené. Bolo teda na žalobcovi aby si splnil svoju zákonnú povinnosť a predložil požadované doklady, ktorých absencia má za následok zamietnutie žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu.

Žalobca vyššie uvedené rozhodnutia napadol žalobou v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/, d/, e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) a to z dôvodu, že správne orgány nesprávne právne posúdili vec, rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a v konaní orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov ako aj konania, ktoré im predchádzalo dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia ako aj postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Krajský súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Ten sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že v danom prípade neboli žalobcom splnené podmienky na udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky. Správne orgány v rámci správneho konania zistili, že žalobca má záznam v policajných evidenciách na území Talianska z dôvodu odsúdenia na odňatie slobody na 10 mesiacov a pokutu 300 eur za krádež vlámaním. Túto informáciu správne orgány zistili cez Národnú ústredňu Sirene. Žalobca nedoloženie dokladu odôvodnil tým, že nemôže vycestovať do Talianska a zabezpečenie takéhoto dokladu by pre neho predstavovalo veľké finančné náklady. Zároveň mal krajský súd má za preukázané, že žalobca sa vyhýbal povinnosti predložiť tento doklad už v správnom konaní o udelení trvalého pobytu na dobu 5 rokov na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru o tom, že správne orgány správne právne posúdili danú vec tým, že zamietli žiadosť žalobcu o tolerovaný pobyt, nakoľko táto žiadosť nespĺňala základné podmienky udelenia tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky.

Námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a námietku tzv. inej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia rovnako krajský súd nepovažoval za dôvodnú.

Prvostupňový správny orgán v rámci správneho konania riadne preveril všetky skutočnosti a krajský súd nezistil v správnom konaní žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť prvostupňového rozhodnutia ako aj rozhodnutia žalovaného. Obe rozhodnutia boli riadne zdôvodnené, dôkazy boli vyhodnotené samostatne ako aj ich vzájomných súvislostiach.

Správne orgány sa vysporiadali vo svojich rozhodnutiach aj s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv ako aj bezúhonnosťou žalobcu. Bezúhonnosť sa preukazuje výpisom registra trestov štátu, ktorého je štátnym príslušníkom a štátu, v ktorom sa štátny príslušník tretej krajiny v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas 6 po sebe nasledujúcich mesiacov. Žalobca nebol žiadnym spôsobom ukrátený na svojich právach. Žalobca má zo zákona povinnosť predložiť všetky stanovené doklady a v prípade, že nespĺní všetky zákonom stanovené podmienky nemôže mu byť príslušný druh pobytu povolený.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích námietok žalobcu

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 06.08.2015 (č.l. 51) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) a f) v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Konkrétne vytýkal krajskému súdu, že

- sa vôbec nezaoberal námietkou žalobcu, že boli závažným spôsobom porušené jeho základné práva, keď mu nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia
- sa vôbec nezaoberal námietkou žalobcu, že prvostupňový správny orgán mal postupovať v zmysle § 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správneho poriadku“) a v prípade, ak by mal za to že žalobca nepriložil k svojej žiadosti požadovaný doklad, mal ho o tom poučiť a vyzvať ho na jeho doplnenie
- jeho záver o tom, že účastníka správneho konania nemusí správny orgán poučiť o povinnostiach a vyzývať na predloženie dokladov, keď účastník konania už bol účastníkom iného správneho konania, ktoré prebieha podľa iných zákonných ustanovení vychádza z nesprávneho právneho posúdenia
- sa vôbec nezaoberal námietkou žalobcu, že sa v Taliansku nezdržoval takú dobu, ktorá by odôvodňovala jeho povinnosť predložiť výpis z trestov v Taliansku a
- potvrdením rozhodnutia odporcu a stručným konštatovaním bez akéhokoľvek odôvodnenia dospel k záveru, že je správny postup správnych orgánov keď uprednostnili bez akéhokoľvek odôvodnenia postupu podľa čl. 8 ods. verejný záujem na doloženie dokumentu, ktorého obsah správne orgány zistili - výpis z registra trestov Talianska pred súkromným záujmom žalobcu, jeho manželky a dieťaťa na rodinnom a súkromnom živote.

III.

Stanovisko žalovaného k odvolacím námietkam

K vyššie uvedeným odvolacím námietkam žalobcu žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 23.09.2015 č. PPZ-HCP-BA2-2015/001717-010 uviedol, že v administratívnom konaní informoval žalobcu o všetkých náležitostiach, ktoré je potrebné k žiadosti o tolerovaný pobyt doložiť. Zároveň podotkol, že žalobca sa v priebehu administratívneho konania vedome vyhýbal predloženiu dokladu o bezúhonnosti z Talianska a zároveň poukázal na skutočnosť, že rovnako žalobca konal aj v konaní o udelenie trvalého pobytu. Žalovaný mal za preukázané, že sa žalobca v posledných troch rokoch zdržiaval aspoň 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacoch na území Talianska, o čom žalobca mal vedomosť, preto nebol daný dôvod na postup podľa § 19 ods. 3 správneho poriadku.

Ďalej ozrejmil, že tolerovaný pobyt ako špecifický druh pobytu slúži na zlegalizovanie pobytu cudzincov, ktorí za štandardných okolností nespĺňajú podmienky pre pobyt na území Slovenskej republiky. Žalobca však v čase administratívneho konania vlastnil platný cestovný doklad, preto nespĺňa podmienky pre udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky, čo bolo dôvodom pre zamietnutie jeho žiadosti.

Záverom uviedol, že zamietnutím žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu nebol žalobca ukrátený na svojich právach. Tento nespĺňal podmienky pre jeho udelenie, nakoľko v čase konania o žiadosti vlastnil

cestovný doklad, preto nebolo možné žiadosti vyhovieť.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 subsidiárne § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto postupom podľa § 219 ods. 1 v spoj. s § 250ja ods. 3 veta druhá a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok potvrdil.

V predmetnej veci je predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného, ktorým tento potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 59 ods. 12 písm. b) a d) zák. č. 404/2011 Z.z. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 58 ods. 2 písm. b/ zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12, ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok; štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podľa § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) možno tento pobyt udeliť len vtedy, ak nie je držiteľom platného cestovného dokladu a hodnoverne preukáže svoju totožnosť iným spôsobom,

Podľa § 59 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z.z., štátny príslušník tretej krajiny, ktorý požiadal o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 2 písm. b), priloží k žiadosti doklad, ktorým preukáže potrebu rešpektovania jeho súkromného a rodinného života a doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci jeho bezúhonnosť; ministerstvo vnútra môže v odôvodnených prípadoch od priloženia dokladu potvrdzujúceho jeho bezúhonnosť upustiť.

Podľa § 121 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z., bezúhonnosť štátny príslušník tretej krajiny preukazuje výpisom z registra trestov štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, a štátu, v ktorom sa štátny príslušník tretej krajiny v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacoch. Ak sa taký výpis v tomto štáte nevydáva, možno ho nahradiť rovnocennou listinou vydanou príslušným súdnym orgánom alebo administratívnym orgánom krajiny pôvodu alebo ho možno nahradiť čestným vyhlásením, ktoré vykoná štátny príslušník tretej krajiny pred príslušným súdnym orgánom alebo administratívnym orgánom, prípadne notárom krajiny pôvodu alebo posledného bydliska. Doklad o bezúhonnosti musí dokladovať bezúhonnosť na celom území štátu, ktorý tento doklad vydal, inak policajný útvar taký doklad neakceptuje.

Podľa § 59 ods. 12 zák. č. 404/2011 Z.z., policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu alebo žiadosť o predĺženie tolerovaného pobytu, ak

- a) štátny príslušník tretej krajiny uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby,
- b) nespĺňa podmienky na udelenie tolerovaného pobytu,

- c) štátny príslušník tretej krajiny je nežiaducou osobou,
- d) nepriložil doklad podľa odseku 3.

Podľa § 120 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z., ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

V konaní nebol sporný skutkový stav tak ako vyplýva z administratívneho spisu a obsahu rozhodnutí dotknutých správnych orgánov, že o žiadosti žalobcu zo dňa 02.04.2014 o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky v zmysle ust. § 58 ods. 2 písm. b/ zák. č. 404/2011 Z. z. rozhodol prvostupňový správny orgán tak, že ju s poukazom na nesplnenie podmienky nebyť držiteľom platného cestovného dokladu a najmä nepredloženie dokladu potvrdzujúceho jeho bezúhonnosť v zmysle ust. § 59 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z. z. zamietol. Jeho odvolanie, v rámci ktorého dodatočne predložil dňa 20.05.2014 register trestov z domovskej krajiny druhostupňový správny orgán zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil s poukazom na to, výpis z registra trestov štátu, v ktorom sa v posledných troch rokoch zdržiaval viac ako 90 dní počas šiestich po sebe nasledujúcich mesiacoch t.j. z Talianska nedoložil, čím nesplnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 59 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z. z.

Žalobca v podstate namietal, že v konaní nebol dodržaný procesný postup vyplývajúci zo Správneho poriadku (§ 3, § 19 ods. 3), že ak správny orgán zistil, že k žiadosti nebol priložený doklad potvrdzujúci jeho bezúhonnosť mal ho o tom poučiť a vyzvať na jeho predloženie a nebolo mu umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia.

Po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov ako aj konania, v rámci ktorého boli vydané a rozsudku súdu prvého stupňa v intenciách podaného odvolania sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že námietka nesprávneho posúdenia veci nie je dôvodná. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo spochybníť, že nesplnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 59 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z. z. predložiť doklad potvrdzujúci jeho bezúhonnosť konkrétne z Talianska (t.j. z krajiny, v ktorej podľa zistenia správneho orgánu - informácie SIRENE z 2.8.2013, podľa ktorej žalobca má záznam v policajnom registri Talianska záznam o krádeži vlámaním, za čo bol odsúdený dňa 23.6.2013 na 10 mesiacov odňatia slobody a k zaplateniu finančnej pokuty.

Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s námietkami žalobcu vytykajúcimi nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu väd v procesnom postupe správnych orgánov v konaní.

Pre záver o nepreukázaní takých procesných väd v postupe správnych orgánov v predmetnej veci, ktoré by mali za následok nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej nemožno neprihliadnuť na skutočnosť, že konaniu, ktoré je predmetom tohto preskúmania súdom bezprostredne predchádzalo konanie o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na päť rokov, ktoré bolo zastavené rozhodnutím zo dňa 03.12.2013 v spojení s rozhodnutím druhostupňového orgánu zo dňa 14.03.2014 z dôvodu, že žalobca v zmysle § 45 ods. 3 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (vzťahujúceho sa ku konaniu o trvalý pobyt) nepredložil v určenej lehote doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci jeho bezúhonnosť (t.j. obsahovo rovnaký doklad ako v tomto konaní) a to aj napriek prerušeniu konania a márnemu poskytnutiu lehoty na jeho predloženie. V predmetnom konaní (ktoré žalobca identifikoval vo svojej žalobe zo 7.8.2014 doručenej súdu dňa 20.8.2014 č.l. 4) „správny orgán postupoval v súlade s ust. § 19 ods. 3 zákona o správnom konaní a riadne vyzval účastníka na odstránenie nedostatkov podania, pričom mu určil primeranú lehotu na tento úkon (90 dní) a súčasne ho poučil potom, že ak nedostatky svojho podania neodstráni, konanie bude podľa ust. § 30 ods. 1 písm. d/ zákona o správnom konaní zastavené. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca nedostatky svojho podania zo dňa 19.04.2013 v dodatočne poskytnutej lehote neodstránil, žalovaný správny orgán nemal inú možnosť, než v danej situácii aplikovať vyššie citované ust. § 30 ods. 1 písm. d/ zákona o správnom konaní a konanie vo veci zastaviť“ (čo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža 7/2015, ktorý po podaní žaloby preskúmal predmetné rozhodnutia ako súd odvolací). Tiež z neho vyplýva, že v predmetnom konaní pred súdom žalovaný poukazoval na svoje rozhodnutie (zo 14.3.2014), v ktorom „odvolací orgán uvádza na námietky účastníka konania, resp. jeho splnomocneného zástupcu ohľadom nemožnosti získania dokladu potvrdzujúceho bezúhonnosť z Talianska účastníkovi konania, že dňa 14.11.2013 prvostupňový správny orgán informoval účastníka

konania o viacerých alternatívach zabezpečenia požadovaného dokladu, tieto informácie čerpal z informácie doručenej z Veľvyslanectva SR v Ríme č. p. 5966-2/2012-ITVV a týmto správny orgán postupoval v úzkej súčinnosti s účastníkom konania v zmysle § 3 ods. 2 zákona o správnom konaní. Účastník konania si môže určiť splnomocnenú osobu, ktorá za neho požadovaný doklad zabezpečí a o tejto možnosti účastník konania vie s poukazom na jeho tvrdenia v odvolaní. Zároveň je potrebné uviesť, že v tomto prípade nie je možné apelovať na hospodárnosť správneho konania a nezaťažovanie účastníka konania, vzhľadom na to, že doklad o bezúhonnosti účastníka konania z Talianska je potrebný v konaní a jeho nutnosť doloženia upravuje zákon o pobyte cudzincov v § 45 ods. 3 písm. b/. S poukazom na uvedené odvolací orgán konštatuje, že účastník konania žiada o pobyt na území SR, je teda v jeho záujme, aby predložil všetky zákonom stanovené doklady, aby bolo jeho žiadosti vyhovené".

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, žalobcovi bola povinnosť predloženia dokladu preukazujúceho jeho bezúhonnosť ako žiadateľa o udelenie niektorej z foriem pobytu na území Slovenskej republiky známa (takýto doklad z krajiny pôvodu Alžírsko predložil v rámci odvolania v konaní, ktoré je predmetom tohto preskúmavacieho konania, z Talianska takýto doklad ani v predchádzajúcom správnom konaní nepredložil ani napriek poučeniu ako ho získať a to ani po poskytnutí dodatočnej lehoty a jej márnom uplynutí, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené), preto jeho tvrdenia o nevedomosti o takejto povinnosti, nepoučení o nej a neposkytnutí lehoty na jej dodatočné predloženie v konaní, ktoré je predmetom tohto preskúmania je v kontexte jeho (legitímnych) aktivít o legalizáciu pobytu na území Slovenskej republiky nepresvedčivé a zrejme účelové.

Za daných okolností je podľa názoru súdu dôvodný záver, že ani prísne formalizovaný postup v zmysle námietok žalobcu neodôvodňoval predpoklad, že žalobca zákonom požadovaný doklad aj v prípadne poskytnutej lehote predloží, keďže sám sponchybňoval potrebu predloženia takého dokladu, ako aj svoju povinnosť predložiť ho, keď poukazoval na možnosť resp. povinnosť samotného správneho orgánu zaobstarat' si ho. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že „formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech" (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžh 1/2010).

Už prvostupňové rozhodnutie uvádza, že ide o opätovné uznanie žiadosti ako neodôvodnenej a pokiaľ žalovaný konštatoval, že žalobcovi boli poskytnuté všetky informácie a poučenia, aby bolo jeho žiadosti vyhovené, je zrejmé, že správne orgány mali na mysli zmienené predchádzajúce konanie o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na päť rokov (ktoré bolo zastavené rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-2163-34/2013-Z/HAN zo dňa 03.12.2013 z dôvodu, že žalobca v zmysle § 45 ods. 3 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. nepredložil v určenej lehote doklad nie starší ako 90 dní potvrdzujúci bezúhonnosť a to aj napriek prerušeniu konania a stanovenej lehoty na jeho predloženie), ktorého priebeh a dôvody nevyhovenia žiadosti (založené na rovnakom nesplnení povinnosti) boli žalobcovi nepochybne známe, preto nemožno záver, ku ktorému dospel správny orgán považovať ani pre žalobcu neočakávaný alebo prekvapivý.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu vytykajúcu, že správny orgán nepostupoval podľa § 19 ods. 3, § 29 ods. 1 a § 30 Správneho poriadku, keďže ide o všeobecnú úpravu administratívneho konania, predpokladajúcu ukončenie konania po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty na odstránenie nedostatku podania, kým zákon o pobyte cudzincov ako špeciálna právna úprava s aplikačnou prednosťou (lex specialis derogat legi generali) prikazuje správnomu orgánu žiadosť zamietnuť.

Žalobca nepreukázal, že ním vytykaný postup správnych orgánov bol v príčinnej súvislosti so zamietavým rozhodnutím o jeho žiadosti o tolerovaný pobyt, pričom nepreukázal resp. a ani netvrdil, že by čas po vydaní prvostupňového rozhodnutia resp. aj ďalšie obdobie využil na zadováženie a predloženie zákonom vyžadovaného dokladu resp. oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia (založeného však na neexistencii požadovaného dokladu, ktorý sám nepredložil), aby tak prípadne eliminoval následky ním tvrdenej ujmy na procesných právach v odvolacom konaní a predišiel tak následku v podobe zamietavého rozhodnutia.

Z rozhodnutia vyplýva, že dôvodom zamietnutia žiadosti bolo nepredloženie dokladu o bezúhonnosti, s ktorou skutočnosťou zákon spája takýto následok, preto v danom prípade rozhodol správny orgán spôsobom predvídaným zákonom č. 404/2011 Z.z. , ktorý je špeciálnou právnou úpravou a nie zastavením konania po márnom uplynutí lehoty na predloženie požadovaného dokladu, ako hmotnoprávnej podmienky uplatneného nároku. Aj keď rozhodnutiam (najmä prvostupňovému) možno vyčítať pomernú strohosť, podľa názoru súdu nemožno v súvislosti tým hovoriť o nepreskúmateľnosti, či už pre nedostatok dôvodov alebo pre jeho nezrozumiteľnosť a nepochybne nie pre žalobcu ako účastníka bezprostredne predchádzajúceho konania o jeho žiadosti o trvalý pobyt na päť rokov, ktorej nebolo vyhovené z rovnakého dôvodu ako o jeho žiadosti o tolerovaný pobyt v tomto prípade.

Z uvedeného dôvodu preto záveru správneho orgánu v zmysle ktorého žiadosť podľa § 59 ods. 12 zamietol, nemožno vyčítať nesprávne právne posúdenie veci a rovnako súdu prvého stupňa, ktorý sa s takýmto záverom stotožnil, preto ani námietku žalobcu v tomto smere nebolo možné považovať za dôvodnú.

V súvislosti s námietkou vytykajúcou nesprávny záver, s ktorým sa stotožnil aj súd prvého stupňa, že zo strany štátnych orgánov nedošlo k porušeniu žalobcovho práva na rodinný život, odvolací súd pripomína, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009 (87/2009) právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany.

Orgány Slovenskej republiky sú povinné aj v prípade aplikácie noriem práva Európskej únie alebo v prípade aplikácie noriem vnútroštátneho práva predstavujúcich transpozíciu právnych aktov orgánov Európskej únie rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu štandardu priznaného dohovorom, pretože tento záväzok do 01.12.2009 vyplýval z ustanovenia čl. 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii a od 01.12.2009 vyplýva z čl. 7, čl. 52 ods. 3 a čl. 53 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 6 Zmluvy o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy.

V prípade záveru, že manželstvo cudzinca so štátnym občanom Slovenskej republiky spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom čl. 8 ods. 1 dohovoru, vyžadujú kritériá vyplývajúce z čl. 8 ods. 2 dohovoru náležité právne posúdenie, či odoprenie povolenia na pobyt možno v danom prípade považovať za zásah do žalobcovho práva na rešpektovanie rodinného života.

Je však potrebné podotknúť, že právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽa/39/2011 zo dňa 13.09.2011).

Námietka žalobcu v tomto smere preto nebola opodstatnená.

Okrem toho odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tolerovaný pobyt je špecifickým inštitútom, ktorý slúži na legalizáciu pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky. V predmetnej veci ide o legalizáciu pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je rodinným príslušníkom občana Slovenskej republiky, t. j. na základe žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.

Podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12, ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný

poriadok; štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podľa § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) možno tento pobyt udeliť len vtedy, ak nie je držiteľom platného cestovného dokladu a hodnoverne preukáže svoju totožnosť iným spôsobom.

Podľa § 43 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z. policajný útvar udelí trvalý pobyt na päť rokov, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je manželom štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona o pobyte cudzincov vyplynulo, že podmienkou pre udelenie tolerovaného pobytu žalobcovi, ako manželovi štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky je to, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu. Zo znenia a systematiky ustanovení zák. č. 404/2011 Z.z. upravujúcich trvalý pobyt a tolerovaný pobyt vyplýva, že štátny príslušníci tretích krajín podľa § 43 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z. môžu svoj pobyt na území Slovenskej republiky legalizovať udelením trvalého pobytu. Tolerovaný pobyt podľa § 58 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. slúži ako prostriedok legalizácie pobytu za účelom rešpektovania súkromného a rodinného života u osôb taxatívne vymenovaných v § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) tohto zákona, ktorí nie sú držiteľmi platného cestovného dokladu a z tohto dôvodu nemôžu požiadať o udelenie trvalého pobytu.

V konaní však bolo nespochybniteľne preukázané, že v čase konanie o žiadosti žalobcu, tento bol držiteľom platného cestovného dokladu, preto nespĺňal podmienky pre udelenie tolerovaného pobytu. Tento dôvod zamietnutia žiadosti žalobca ani nenamietal.

Vzhľadom na hore uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Preto ho postupujúc podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.